

Ko je hodil Jezus je svetim Petrom po svetu, sta prišla neki večer čez noč v vas Olševk blizu Kranja k nekemu čevljarju, kiso mu Marka rekli. Ta jik kadovljivo pod svojo streho vžane; žena jim pa hruka in soli predloži, ker ni bilo drugega pri hiši.

Med tem se čevljar k mihi vade in se začne pogovarjati, s ptujima popotnikoma. In je bil pobožen in dober človek, ali to tonos je imel, da ker si je naprej vzel, da ne bo storil, zato čine bil še sam sv. Peter pregovoril. Gospod Jezus pa, ki ga je dobro poznal, se je nalašč o takih rečeh z njim pogovarjal, ktere niso bile čevljarju po volji. Ker Kristus je napeloval pogovor zmiraj le na čevljarjeve nesreče. Tako, da je čevljar zmiraj Jozu govoril, da prav ne dela in trdil, da če bi bil on Joz, bi to vse drugače storil. Jezus je pustil čevljarja govoriti, kolikor se mu je ljubilo. Drugo jutro pa, ko pojejo, se mu lepo zahvali in pove, kda da je. Čevljar se vstrasi in ga prosi za zamero, da je tako govoril. Ali Kristus pravi: Onič, nič; ker praviš, D. da bi ti drugače delal, če bi bil Joz, naj bo, boš Joz, če greš z mano, od solčnega vzhoda do solčnega zapada; kono videli, kako se boš ti obnašal.

Ko to čevljar zablisi, zakadi šveto in silo v kot, se obleče pražen svoj korat, ki je bil iz debelega p spodnega suknja, vzame trstenko in se poda na pot.

Komaj pridejo iz vasi mu reče Kristus: No Marka zdej si Joz, stzdej storis, kar hočeš. Čevljar pa vzdigne možko glavo po koncu, koraka gospodsko, tako da bi ga ne bil nobeden za prejšnjega čevljarja spoznal, in misli, kaj če najprovo storiti.

Ali prečenj se je mogel kaj zmiraj zmisliti, pridejo do velicega hriba. Tam na tistem hribu so videli voznika, ki je konje pretepal, ker mu niso mogli izpeljati. Ko je videl, da s pretepanjem nič ne opravi in, da je voz prenalozjen, pustil je, da so se konji oddehnili, ali ker še zdaj ni šlo, začel je jankati in tarnati: Pomagaj mi gospod Joz, pomagaj. Zdas' dregne Jezus čevljarja reče: Ali ne slisio kaj pravi? Slisim, ali kaj je to meni mar! Kaj ti je to mar? Sedaj ko si Joz, puštiš iz nemar tega siromaka tu brez vse pomoči, ko te zanjo prosi? Kaj je bilo čevljarji za storiti? Morel je vozniku pomagati, tako, da si je s podpiranjem v ročico rame odrl, in se ves upal upuhtal.

Ko pridejo zopet na ravnino, je Jezus si svetim Petrom podvil, da jik Marka-Joz se dotekati ni mogel. Ne dolgo potem pridejo do polja, na katerem je dosti ljudi groj razkidalovale. Kar zidilne, neki mozi, ki je ves poten in truden na njih groj razkopaval, ravno takrat ko so mimo njega šli Pomagaj mi gospod Joz, pomagaj. Ali slisio, kaj pravi? Dregne Jezus čevljarja. Se ve da slisim, odgovori upovljivo oni. No, če slisio, tako pomagaj rečeju, glej, koliko ubojec tipsi in če mu ne pomagajo, ne bo do pol dne gotov. In doma ga baka se dosti dela, ki ga mora do večera dokončati. Taj si rekel, pred, da če bi bil Joz, bi sem povzem pomagal. I spet je mogel čevljar vilo v roke vzeti, da je pomagal rebeju groj raztresati, če je hotel ostati moj beseda. Med tem se je pa vsedel Kristus si svetim Petrom na prekon, in je gledal čevljarja, kako jezno vile

obrača. Noje bilo vse par Kristusa, je zasadil, tako silo čevljar vilo v zemljo, da jim je en zob glomil. Zda se obrise pot s čela in pristopi k Jezusu rekó: No zdaj bom pa kaj jesti dobil, ker sem tako truden in lačen. Toda Kristus odgovori: O tega pa ne, gospod Bog se na jet in počitek misliti ne sme, ampak skrbeti mora za blago svojega ljudstva. Ko to čevljar zasliši: pogleda žalostno na obrube, ali bo soluce kaj kmalu začel, da bo mogel ta nesrečni posel odložiti. Ali ko vidi, da se poldne ni, se prestraši in zdihne tako globoko, da sta mogla Jezus in sv. Peter slišati.

rečali

Zda se grejo dalje. A kakor, da bi ne bile vse hudole zopet novega gospod Boga zvezali, to ženo, ktera je rogo k tiji privezovala in jej' takole pravila: Tako te prosim, kuzica moja in bodi tu gospod Bogu. Jezus zopet tokne čevljarja rekó: Ali jo stisni, kaj pravi? Čevljar pa, ki se mu je dozdevalo, kaj ga Jezus drugega, se obrne jezno k Jezusu in pravi: No kaj mi pa spet hočeš? Ta le ženica te te prosim, da bi ji malo kuzico poprsel. Proji se, da bi ji je kdo ne odpeljal, ker bi pople, vse svoje premoženje izgubila. Proji tako doler, bovi, ker mora iti sedaj v gozd po hrastje, da bo imela s čim kuzico skuhati. "Ali daj mi vendar enkrat mir," huduje a Marko, ker ni mogel več tega prestajati. Hojniku do ocha pomagati, in si celo ramena odreti, z delovanjem polne roke moželec podelati in se stari babi pasti, to ne gre. Če imam biti za takega Boga, naj bo kdo drugi, jaz ne bom. Naj bo pa krog za Boga, jaz grem za čevljarja nazaj. Če ne porideš ne, ga zgrabi kda' Kristus za korat, tako mu budi smeniti do solencega zahoda, moraš ostati gospod Bog; jaz more besede ne prelomim. In ko bi me tudi ne hbet posadil, zapisa gora se čevljar, se ne zganem iz tege mesta, ker kar sem živ, nisem se sknil Holico se silem in kripitom, kakor v teh malih ulicah, od kar si me za gospod Boga postavil. Le ostani ti gospod Bog, jaz pa čevljar, kakor sem bil pred. Si reči pever, kakor jaz." Naj bo to tako ali drugači, to je vse pno, ti ostaneš do solencega zahoda Bog, pravi Kristus. Le tega se mene ne terjaj, pravi zdaj čevljar, ki je videl, da s hudim nre ne odpravi; le tega ne, stori mi to milost mili Jezusček, naredim ti skornice do pod kolena, da jih v desetih letih ne raztrješ.

Nazadnje se vendar Jezus čevljarja smilil in ga pustil. Ali pred mu je moral zaprise, si, da ne bo nikdar več tožil Boga, zakaj je to in ono tako in še drugači storil. Čevljar je vse obical, da mu le mi kuzje pasti bilo treba; s in se Jezusa do do komea postihal ni, ampak pobrisal jo je kar naravnost v Olsenk, in se ni ved vstavil, dokler ni več gospod Boga za hltim vtil.

Stari Marka je večkrat potem svojim otrokom pravil, kako je bil on Bog in kako se mu je slabo godilo. Neveč strahu je pa zatotimel, da bi ne prišel Jezus po tute skornice, ktere mu je bil strahoma obical. K sreči pravijo, je bil Jezus nato pozahil, zovol' sesar se je čevljar po pogostoma veselil, ker mu je smrt zelo zlaščalo.

